

Històricament separat del nucli fundacional de la ciutat de València, es troba hui unit a este a través d'un continu edificat: la posició privilegiada que ocupa en el territori, unit a les millores infraestructurals que afecten directament la seua accessibilitat i a les virtuts intrínseques del seu conjunt, converteixen este teixit de la ciutat en un dels seus grans espais d'oportunitat.

Encara que són els carrers transversals (la mojoia d'elles de caràcter de vianants) les que condueixen fins al mar, els seus espais públics més significatius cal buscar-los en els carrers de sentit longitudinal, aquelles que repeteixen el contorn de la costa. Estos carrers, que exposen les seues fatxades a les brises marines transversals al litoral, constitueixen autèntics salons veïnals a causa de l'ús intensiu de l'espai públic que es dona en el barri, i que es veu afavorit per la tipologia edificatòria predominant, que permet un contacte directe de la major part de les vivendes amb els carrers.

El tràfic rodat, molt pacífic, permet el passeig i el joc infantil en els carrers.

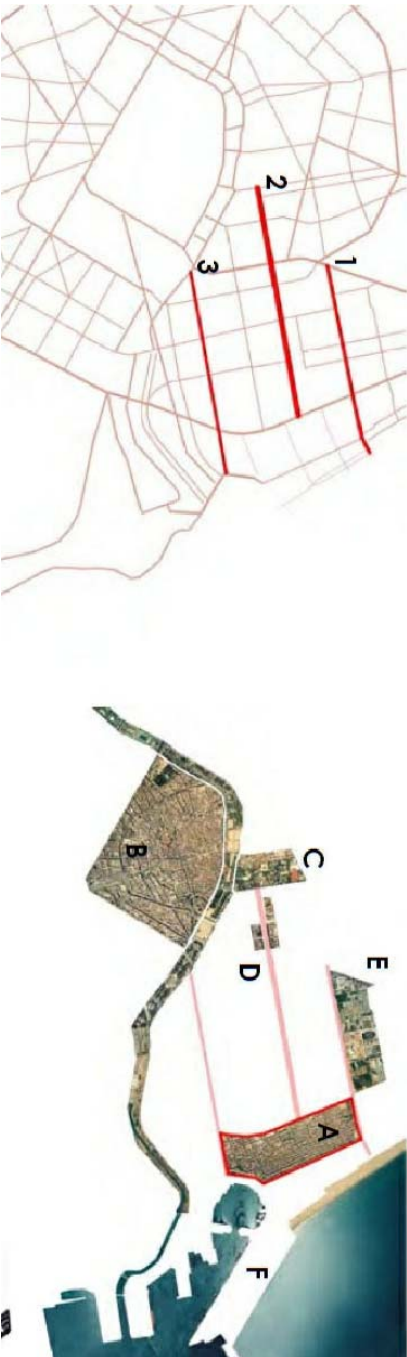
El gra, l'escalda, i la construcció d'estes edificacions, algunes d'elles notables representants del Modernisme Popular (reinterpretació del modernisme culte de les cases benestants de la ciutat) marquen el caràcter peculiar d'este barri, dels seus volums construïts i dels seus espais buits, originant un conjunt d'elavat valor patrimonial i cultural.

La trama d'el Cabanyal es troba actualment en una complexa situació de convivència amb altres estructures de diferents escales, papers urbanes i procedències històriques: tradicionalment separats per un vast buit, la ciutat de València engloba hui els antics assentaments del nucli fundacional de la ciutat -terra dins, en un meandre del riu i dels Poblets marítims -sobre la barra arenosa del litoral- i ha aconseguit rebre el buit històric entre ambdós, anteriorment només ocupat per l'horta solcada per camins rurals i les séquies per al reg i el drenatge.

L'extensió de la ciutat cap al mar va suposar l'aparició de nous episodis urbans, entre els que hi ha comptar tres Avingudes de marcat caràcter infraestructural: l'Avinguda del Port, l'Avinguda de Blasco Ibáñez i l'Avinguda Dels Tarongers. Estes Avingudes, a més, han introduït nous usos que permeten estendre l'àmbit de la ciutat més enllà dels seus límits històrics.

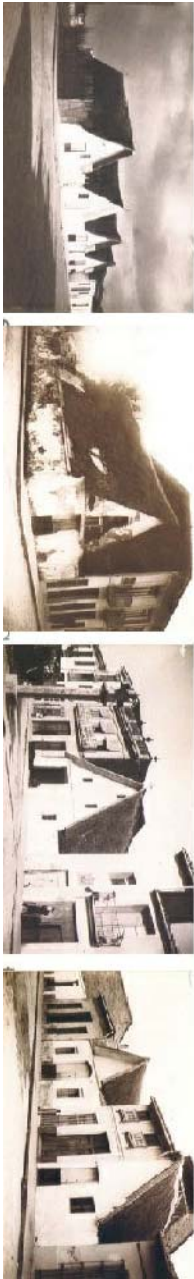
1. Avinguda de Tarongers 2. Avinguda Blasco Ibáñez 3. Avinguda del port
A. Cabanyal-Canyamelar-Cap de França B. Centre Històric València C. Jardins de Vivers D-E. Universitats F. Dàrsena

PARCEL·LACIÓ

Com s'observa en el pla (d'avall el text), que superposa els estats de 1796 i 1988, la configuració actual del centre històric és el resultat de la substitució de la barraca per les noves edificacions de doble orientació (carrer/pati) i relació directa amb els carrers existents en l'actualitat, respectant quasi lliurement la parcel·lació del pla de 1796.

Originalment, les barraques estaven separades per un espai buit entre edificacions, l'escalda, amb l'objectiu de permetre el manteniment de les cobertes. Quan una barraca (o mitja barraca) era substituïda per una edificació més solida podia ocupar o no este espai lliure, depenent de l'acord a què s'arribava amb el veí. Esta circumstància va diversificar la mètrica del parcel·lari

ESPais BUITS

La naturalesa de l'espai públic és distinta en el nucli antic (on apareixen una sèrie de places) i en la zona d'implantació (on l'espai públic es resol en els propis carrers longitudinals). El barri presenta, generalment, un deficient tractament dels espais públics, així com nombroses bosses d'espai lliure, completament fora d'escala i normalment associada a aquells volums construïts lluny de la naturalesa de la trama, com és el cas de la parcel·la d'actuació.